

REISVERSLAG ARUBA

13 - 18 april 2008

Terwijl het in Nederland maar geen voorjaar wil worden, stap ik op Schiphol in het vliegtuig naar Aruba, in het zonnige deel van het Koninkrijk ☺. Het vertrek laat helaas wel even op zich wachten. Vlak voor vertrek wordt een "technisch mankement" aan het vliegtuig geconstateerd en het duurt wel een tijdje voordat dat mankement is verholpen. Ik mag het vliegtuig weer uit om wat te eten, in plaats van half drie vertrekken we pas om half zes. KLM vliegt op deze route een rondje Amsterdam - Sint Maarten - Aruba - Amsterdam. Steeds gaan er passagiers van boord en komen er nieuwe bij en op Aruba wisselt ook de crew. We zullen dus eerst een tussenstop maken op het bovenwindse Sint Maarten.

De vlucht naar Sint Maarten duurt acht uur. Ik besteed die tijd zoals altijd met wat lezen, film kijken (*National treasure*) en eten. Na de tussenstop op Sint Maarten is het nog anderhalf uur naar Aruba. Landen en vertrekken op Sint Maarten is overigens een belevenis op zich: bij aankomst denk je bijna in de Caribische zee te landen, als er op het laatste moment toch vaste grond onder de wielen blijkt te zijn. En bij vertrek moet de piloot niet alleen in een scherpe hoek naar boven, maar ook in een bocht naar rechts om aan het eind van de korte startbaan niet tegen een berg te vliegen ☺.

Het is inmiddels ver na middernacht Nederlandse tijd als we om half elf lokale tijd landen op Reina Beatrix International Airport op Aruba. Als ik buiten kom, is het alsof we een warme oven instappen en de tropische wind blaast als een warme föhn. M'n lijf wil eigenlijk maar één ding (slapen), maar als we eenmaal in ons hotel zijn, besluit ik toch nog even wat te gaan drinken. Het is immers pas elf uur, toch? In Mambo, een halfopen bar vlakbij het hotel, waar de (goede) Latijns-Amerikaanse muziek wat aan de harde kant staat, tref ik ook een deel van de KLM-crew van onze vlucht. De gezagvoerder heeft zich van z'n uniform ontdaan en danst nu in t-shirts en shorts met één van de stewardessen. Heel rot, zo'n baan ☺. Ik ben pas om half drie terug op m'n hotelkamer. Wil niet weten hoe laat het in Nederland is ☺.

Na een veel te korte nacht word ik even voor half acht wakker. Ik douche en loop daarna naar de ontbijtzaal. Het ontbijt is goed, maar de airconditioned eetzaal doet nogal zakelijk aan. Na het ontbijt pak ik m'n tas, smeer ik me in tegen de zon en loop naar buiten om Oranjestad te verkennen. Het centrum van de hoofdstad van Aruba is beperkt tot een paar straten rondom de haven, waar ook ons hotel, het Renaissance, staat.

Langs de haven loopt de drukke L.G. Smith Boulevard, de doorgaande weg van de luchthaven naar de grote hotels aan de andere kant van Oranjestad. Iets verderop staat het parlamentsgebouw van Aruba, dat sinds 1986 de status van land heeft. Het parlement is gevestigd in een bescheiden gebouwtje, waar de Nederlandse en Arubaanse vlag gebroederlijk naast elkaar wapperen. Via de Oranjestraat loop ik naar Fort Zoutman, een kleine vesting met een (later gebouwde) opvallende toren: de Koning Willem III-toren. Aan het eind van de Oranjestraat kom je bij de Caya Betico Croes, de winkelstraat van Oranjestad, die speciaal voor de Amerikaanse toeristen op de borden wordt aangeduid als Main Street. Hoezo meegaan in de dominante cultuur? ☺

Hier in de Betico Croes zijn nog wel wat lokale winkels te vinden, maar op het plein aan het eind van de straat, in de Havenstraat en in het kitscherige Royal Plaza Mall zijn vooral dure winkelketens gevestigd: Louis Vuitton, Cartier, Ralph Lauren, Gucci, Armani en ga zo maar door. Allemaal gericht op de koopgrage Amerikaanse cruisetoeeristen, zoals eigenlijk álles hier gericht is op de toeristen, die rechtstreeks vanaf de gigantische cruiseschepen in de haven Oranjestad binnenlopen. Alles draait hier op Aruba om zon, strand, uitgaan en casino's. Zelfs de Nederlands-Caribische bouwstijl van veel gebouwen in het centrum van Oranjestad is bedoeld voor de toeristen: echt oude gebouwen vindt je hier nauwelijks meer. Door deze toeristische gemaaktheid heeft Oranjestad eigenlijk weinig authentieks. Dankzij het vele Engels en de reclames van Pizza Hut en Wendy's waan je je bijna in de USA.

Als ik na m'n wandeling door Oranjestad terug kom in het hotel, trek ik m'n zwembroek aan en duik het zwembad in. Op één van de ligbedden is het heerlijk relaxen. Dankzij de overdrijvende wolken en de wind (die hier altijd waait) is het goed uit te houden.

Op m'n derde dag op Aruba huur ik een auto om het eiland te gaan verkennen. Het is nog vrij bewolkt, maar in de loop van de dag zullen de meeste wolken wegtrekken. Vanuit Oranjestad rijd ik in zuidoostelijke richting, langs de luchthaven richting San Nicolas. Onderweg valt er niet veel te zien. Hoewel San Nicolas qua inwonertal de tweede plaats op het eiland is, valt er weinig te beleven. Het ziet er allemaal een beetje vervallen uit, veel panden staan leeg of hebben de rolluiken gesloten. Aan de rand van San Nicolas staat de olieraffinaderij van Valero. Een klein weggetje leidt vervolgens verder naar de zuidoostpunt van het eiland. Het landschap is hier grotendeels kaal. Op een klein strandje, toepasselijk Baby Beach geheten, liggen een paar zonzonabidders, maar verder is dit duidelijk het minst bezochte deel van Aruba.

Als ik verder rijd, houdt de verharde weg op en moet ik verder via een onverharde weg. Ik weet niet of ik de goede kant op rijd en er staan nergens borden, behalve kleine bordjes met "National Park" en een pijl. Dat moet op National Park Arikok slaan, een ruig gebied dat ongeveer eenvijfde van het eiland beslaat. De weg, of eigenlijk: het onverharde pad is slecht en zit vol gaten, die ik met m'n huurauto maar amper kan ontwijken. Het landschap is ruig en kaal, met slechts wat cactussen en hier en daar een paar geiten. Bij een verlaten gelegenheid stop even voor een kop koffie. Een blik op de benzinemeter zorgt ervoor dat ik me een beetje zorgen begin te maken: het is hier vrijwel uitgestorven, ik weet niet hoe ver het nog is naar de bewoonde wereld en de benzinemeter geeft aan dat m'n tank bijna leeg is.... Gelukkig blijkt de meter minder betrouwbaar dan ik vrees. Ik haal het eerstvolgende benzinstation op tijd ☺.

Via Santa Cruz rijd ik terug naar Oranjestad, om vervolgens de L.G. Smith Boulevard verder te vervolgen richting het westelijke deel van het eiland. Hier staan de zogenoemde 'High Rise Hotels', de *beach resorts* waar verreweg de meeste toeristen verblijven. Hier liggen ook de mooiste stranden, met namen als Surfside Beach, Eagle Beach en het onvermijdelijke Palm Beach. Ook hier wordt duidelijk dat op Aruba alles om toerisme draait. Ik stop een aantal keren om foto's te maken, onder meer van *dividivi's*: bomen waarvan de kruin door de wind één kant op is geblazen. Ze vormen het symbool van Aruba en vormen met het witte strand en de azuurblauwe zee op de achtergrond mooie plaatjes.

Ik rijd tot aan de California Lighthouse, op het uiterste puntje van het eiland en rijd van daar weer terug naar Oranjestad. Nadat ik de huurauto weer heb ingeleverd (hopelijk met niet al teveel schade aan de onderzijde ☺) en een broodje heb gegeten, ga ik bij het zwembad liggen relaxen en lezen. Om vijf uur ga ik douchen. Na het eten ga ik nog even naar Mambo. Het is Latin Night, er is live muziek en er wordt door de lokalen enthousiast gedanst. Ze hebben hier toch

echt iets in hun bloed dat wij Europeanen niet hebben.... ☺ Om twaalf uur vind ik het mooi geweest en loop ik terug naar het hotel.

Het Renaissance Hotel ligt aan de Boulevard en dus niet aan het strand. Die tekortkoming hebben ze opgelost met een privéstrand: het Renaissance Island. Vanuit de lobby van het hotel vertrekt ieder kwartier een bootje (*mind you*: een bootje vanuit de lobby van het hotel! ☺) die je in tien minuten naar het privé-eiland brengt. Omdat er alleen hotelgasten komen, is het er niet heel druk. Je kan er heerlijk onder de palmbomen liggen, een beetje zwemmen in het helderblauwe water en wat eten in het open restaurant. Een beetje m'n huiswerk van m'n cursus Spaans doorlezen, een beetje zwemmen, een beetje relaxen, helemaal niet verkeerd ☺.

Om half twee loop ik naar het restaurant om te lunchen, om vervolgens ook de middag aan het strand te blijven. Op het tweede strandje van het eiland lopen zes flamingo's rond: fel oranje vogels op veel te lange dunne poten, die gewend zijn aan mensen. Om half vier neem ik de boot terug naar het hotel. Hoewel ik de hele dag in de schaduw heb gelegen (je weet wel: daar waar je denkt dat de zon niét komt) ben ik toch best wel verbrand. Blijkbaar verbrand je hier al zonder in de zon te komen.... Eten doe ik vandaag bij The Waterfront, één van de betere restaurants waar ik deze week kom.

M'n vlucht terug naar Nederland vertrekt pas om half tien 's-avonds. Omdat ik Aruba wel zo'n beetje gezien heb, trek ik er vandaag niet meer op uit. Ik breng de dag door aan de rand van het zwembad van het hotel. Echt een dag helemaal niets doen ☺. Bij het Italiaanse restaurantje aan de overkant eet ik aan het begin van de avond een alles behalve Italiaanse, maar daarentegen zeer Amerikaanse pizza, waarna ik van een speciale kamer in het hotel gebruik mag maken om te douchen en om te kleden. Om half acht neem ik een taxi naar de luchthaven. De terugvlucht gaat rechtstreeks naar Amsterdam en duurt 'slechts' achtenhalf uur. Na de film (*No country for old men*) probeer ik wat te slapen, maar zoals gewoonlijk doe ik geen oog dicht. Het is zaterdagmiddag, half één Nederlandse tijd als we op Schiphol landen. Een lichte jetlag is de bescheiden prijs die ik moet betalen voor de ervaring om op Aruba te zijn geweest. *Not a bad thing at all!* ☺